

Zoetermeer, 29 maart 2023

Reactie VTW en NVTZ op internetconsultatie Wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting

Hierbij reageren de Vereniging van Toezichhouders in Woningcorporaties (VTW) en de Nederlandse Vereniging van Toezichhouders in Zorg en Welzijn (NVTZ), op de internetconsultatie over het Wetsvoorstel versterking regie volkshuisvesting (Wvrv).

De VTW is de beroepsvereniging van ruim 1.160 intern toezichhouders bij woningcorporaties die ongeveer 1.315 functies vervullen in Raden van Commissarissen (RvC) bij 276 woningcorporaties. Woningcorporaties huisvesten miljoenen Nederlanders in ruim twee miljoen huurwoningen.

De NVTZ staat als onafhankelijke en actieve vereniging voor verantwoordelijk toezicht in zorg- en welzijnsinstellingen. In die hoedanigheid reageert de NVTZ namens haar circa 5.000 individuele leden en circa 1.100 zorg- en welzijnsinstellingen op het onderhavig wetsvoorstel.

Het intern toezicht is het maatschappelijk geweten en de toezichhouders zijn maatschappelijk aandeelhouders. De RvC/RvT houdt toezicht op het bestuur, de besturing en het beleid van de woningcorporatie/zorg- of welzijnsorganisatie en heeft daarbij een onafhankelijke, autonome rol met een grote mate van beoordelingsvrijheid. De belangrijkste vraag hierbij is steeds: Doet de woningcorporatie/zorg- of welzijnsorganisatie de goede dingen en doen ze de dingen goed? Dit is de essentie van het werk van de toezichhouder.

Inleiding

Net zoals bij vele andere Nederlanders, leven bij intern toezichhouders grote zorgen over de wooncrisis. De intern toezichhouders voelen hiervoor ook een grote verantwoordelijkheid en hebben de wil om onderdeel te zijn van de oplossing. Wij willen hieraan zoveel mogelijk bijdragen, hoewel wij ook knelpunten zien die een oplossing van de wooncrisis in de weg staan.

Wij zijn blij dat deze Minister het woord 'volkshuisvesting' weer centraal heeft gesteld en geladen heeft. Wonen in een goed, duurzaam en betaalbaar huis in een leefbare wijk is een eerste levensbehoefte en dus te belangrijk om geheel aan de markt over te laten.

Wij hebben waardering voor de inzet en gedrevenheid waarmee deze Minister de problemen in de volkshuisvesting te lijf wil gaan. De opgave op het gebied van wonen in Nederland is enorm. Hierbij gaat het om voldoende geschikte harde bouwlocaties en een evenwichtige verdeling in de woningvoorraad (betaalbaar voor lage én voor middeninkomens), die aansluit bij de verschillen in levensfase of omstandigheden van mensen (ook voor de groeiende groep kleine huishoudens en ouderen). Hierbij zijn ook verduurzaming, veilige en leefbare wijken, en toewijzing aan de juiste doel- en aandachtsgroepen relevante uitgangspunten.

Corporaties hebben samen met andere betrokken partijen zoals overheid en zorg- en welzijnsorganisaties, een belangrijke rol in het in samenwerking realiseren van deze opgave op het gebied van woningbouw, en de verduurzaming, betaalbaarheid en leefbaarheid in dit verband. Besturen, RvC's en medewerkers van corporaties en zorg- en welzijnsorganisaties willen graag hun aandeel hierin oppakken en van betekenis zijn. Echter, niet alles is mogelijk en zeker niet tegelijkertijd.

Principiële kanttekeningen

Bij dit wetsvoorstel willen we een aantal principiële kanttekeningen plaatsen.

Wij missen een overkoepelende visie van dit kabinet op volkshuisvesting en ruimtelijke ordening in relatie tot de grootste maatschappelijke vraagstukken van dit moment. Het wetsvoorstel beoogt een ingrijpende wijziging van bestaande en toekomstige wetgeving (Woningwet, Huisvestingswet, Omgevingswet en Wet maatschappelijke ondersteuning) om regie vanuit verschillende overheidslagen vorm te geven. Dit alles vanuit de bestrijding van de wooncrisis op de korte en middellange termijn. De bovenliggende vraag: 'Hoe willen we Nederland vormgeven?' wordt echter niet beantwoord. Waar gaan we bouwen? Hoe verhouden we de woningbouwopgave tot opgaven rond stikstof, gebrek aan geschikte harde bouwlocaties (terwijl er voldoende bouwgrond is), knelpunten in vitale infrastructuur en nutsvoorzieningen, demografische ontwikkelingen als verdergaande vergrijzing en het behoud van de natuur en het landschap? De discussie rond de woningbouwopgave verengt zich veelal tot binnenstedelijk versus buitenstedelijk, "in elk dorp een straatje erbij" of het aanwijzen van grootschalige woningbouwlocaties. Het is een gemiste kans om zonder fundamentele visie op de inrichting van ons land deze wetgeving door het parlement te loodsen.

Dit geldt ook voor de maatschappelijke opgaven waar zorgaanbieders voor staan. Onduidelijk is welk narratief de overheid hanteert als het aankomt op het toekomstbestendig integreren van wonen en zorg. Met het oog op de vergrijzing zou een wenselijk en duurzaam narratief voor de zorg 'in elke buurt een buurtschap' kunnen zijn, waarbij zoveel mogelijk wordt gedaan in en met de nabijheid van anderen. Niet alleen de beschikbare woningen, maar ook de buurtvoorzieningen, betrokkenheid van omstanders en sociale basis dienen in kaart te worden gebracht. Dit om aan te sluiten op de maatschappelijke opgave waarvoor we staan met een steeds oudere en steeds minder mobiele bevolking. Wijken dienen naar de toekomst te worden ingericht, waarbij niet alleen gekeken moet worden naar het woningbouwcorporatiebezit, maar ook naar woningbezit van particulieren, ook in andere segmenten.

In het wetsvoorstel gaat terecht veel aandacht uit naar het aantal woningen, maar verduurzaming en leefbaarheid blijven in het wetsvoorstel onderbelicht. Wij vinden ten principale dat verduurzaming en leefbaarheid ook vaste onderwerpen in het volkshuisvestingsprogramma moeten zijn, naast beschikbaarheid. En dat de positie van corporaties, bij het totstandkomingsproces van het provinciale en het gemeentelijk volkshuisvestingsprogramma, in de wet moet worden geborgd.

Wij missen ook een visie op de aard en rol van de woningcorporatie. Volgens de wet zijn woningcorporaties private organisaties met een publieke taak. Qua fiscaliteit worden corporaties als commerciële bedrijven gezien, met ATAD, de VPB en de OOB-status als pregnante voorbeelden. Tegelijk lijkt dit wetsvoorstel tot gevolg te hebben dat corporaties steeds meer uitvoeringsorganisaties worden van Rijk, provincie en gemeenten. Bij ons rijst de vraag in hoeverre de woningcorporatie nog eigen beleidsruimte overhoudt. Ook is er beperkt aandacht voor de rol van andere partijen die van invloed kunnen zijn op duurzaam en leefbaar bouwen.

Algemene uitgangspunten

De wooncrisis vraagt om maatregelen, vraagt om het hernemen van de regie door de overheid om de enorme opgave op het gebied van wonen vorm te geven. Wij hebben waardering voor het streven van de Minister om met dit wetsvoorstel de regie van alle overheidslagen op de volkshuisvesting te versterken waarbij het Rijk de rol heeft van normsteller en bewaker van de te realiseren nationale doelen. Die regie is ook nodig en daarom staan we positief tegenover het uitgangspunt van dit wetsvoorstel. De wet wordt verder uitgewerkt in AMvB's, ministeriële regelingen en besluiten. Deze zijn nog niet beschikbaar, maar wel bepalend voor hoe de wet wordt uitgevoerd. De MvT verwijst bijvoorbeeld naar nog niet bekende nadere (instructie)besluiten en instructieregels over het volkshuisvestingsprogramma, het omgevingsplan en de omgevingsverordening, binnen de kaders van de nog niet ingevoerde Omgevingswet. Dit maakt het op onderdelen lastig om een oordeel te kunnen geven over de doorwerking van de wet in de praktijk.

Hieronder geven wij een reactie op verschillende onderdelen van dit wetsvoorstel.

Versnellen procedures

Wij vinden het uitgangspunt van de voorgestelde wijzigingen met betrekking tot het versnellen van procedures een goed uitgangspunt. Woningzoekenden krijgen een belangrijkere stem dan nu het geval.

Het wetsvoorstel brengt de beroepsmogelijkheden tegen omgevingsvergunningen terug tot één beroepsinstantie (Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State). Het overslaan van een beroepsinstantie levert in theorie een behoorlijke winst op, maar wij vragen ons af of dat in de praktijk – die vaak weerbarstiger is – ook lukt. Vergroting van de capaciteit bij de Afdeling is onzes inziens een noodzakelijke voorwaarde; de werkdruk bij de Afdeling is nu al heel groot en de afhandelingstermijnen lang. Wij vinden dat voor het versnellen van procedures vooral ook moet worden gekeken naar de 'lessons learned' van de planvormings- en besluitvormingsprocessen van bouwprojecten die in drie jaar zijn afgerond. Hierbij gaat het in onze opvatting ook over de communicatie met burgers, het handelen van bestuurders en de kennis in de organisaties.

Definitie sociale huur

Het is goed dat de Minister met een definitie van sociale huur komt. Echter, wij vinden het onderscheid in de toelichting bij de definitie van sociale huur tussen woningcorporaties als toegelaten instellingen enerzijds en particuliere verhuurders anderzijds ten aanzien van het toewijzen van woningen aan urgenten onwenselijk. Hierdoor ontstaat een ongelijk speelveld ten nadele van corporaties.

Adviescommissie en bindende uitspraak Minister voor VRO

De Adviescommissie geschilbeslechting prestatieafspraken Woningwet (Adviescommissie) krijgt ook een rol om te adviseren bij een geschil over de nakoming van de gemaakte afspraken. In de MvT (p. 9) staat: "De Minister voor VRO geeft op basis van het advies een bindende uitspraak, waarbij deze gebruik kan maken van het bestaande instrumentarium en het nieuwe instrumentarium dat met dit wetsvoorstel wordt geboden."

Wij vinden dat de wettekst en de MvT onvoldoende duidelijkheid bieden over de instrumenten die in het kader van handhaving beschikbaar komen en dat dit expliciet in de wet zou moeten worden opgenomen.

Woningmarktregio's

De werkgebieden van corporaties worden in het wetsvoorstel gelijkgesteld met de provinciale grenzen. Wij juichen het toe dat afscheid wordt genomen van de huidige woningmarktregio; een administratieve indeling van Nederland, alleen voor woningcorporaties die hen beperkt en geen enkel doel dient. De indeling van werkgebieden van corporaties moet ondersteunend zijn aan het in samenhang en in afstemming samenwerken met andere partijen betrokken bij het realiseren van de opgave.

Onderzoek en monitoring

Het voornemen bestaat om gebruik te maken van de in artikel 20.6 van de Omgevingswet opgenomen mogelijkheid om bij AMvB regels te stellen over het periodiek verzamelen van gegevens door gemeenten, provincies en het Rijk om te rapporteren over de ontwikkelingen in de plancapaciteit en de realisatie daarvan, de woningvoorraad, de woningmarkt, de raming van de woningbehoefte en ontwikkelingen in de huursector. Bij de gegevens gaat het ook om inzicht in de woonbehoefte van verschillende doelgroepen, specifieke aandachtsgroepen en ouderen, alsmede de betaalbaarheid van woningen.

Wij vinden dat met de corporatiesector afstemming dient plaats te vinden over de te verzamelen gegevens en dat een eventuele uitvraag bovenop de gegevens die corporaties nu al aan de Autoriteit woningcorporaties aanleveren, niet tot administratieve lastenverzwaring moet leiden. Bestaande gegevens dienen optimaal te worden benut, de uitvraag bij corporaties dient zoveel mogelijk gebundeld en door dezelfde partij plaats te vinden, en de verzamelde gegevens dienen beschikbaar te worden gesteld aan alle betrokken partijen inclusief Aedes.

Evenredige verdeling urgent woningzoekenden

Gemeenten zijn ingevolge de voorgestelde wijziging van de Huisvestingswet 2014 vanaf 2025 verplicht om een huisvestingsverordening vast te stellen, met als onderdeel daarvan een urgentieregeling. Doel van de urgentieregeling is de borging dat urgent woningzoekenden overal in Nederland een gelijke kans op een woonruimte hebben. Onder de categorieën van urgent woningzoekenden vallen ingevolge het wetsvoorstel onder andere woningzoekenden die zorg ontvangen of tot voor kort ontvingen onder de Wmo 2015 of de Wlz en bijvoorbeeld uitstromen na intramuraal verblijf. Tevens wordt beoogd voor gemeenten de verplichting op te nemen om in regionaal verband afspraken te maken over een evenredige verdeling van urgent woningzoekenden.

Een evenredige verdeling van urgent woningzoekenden lost het schaarsteprobleem op de woningmarkt niet op, maar wij vinden het een goede zaak dat gemeenten hierover met elkaar het gesprek aangaan om te komen tot regionaal maatwerk. Tegelijkertijd vinden wij het jammer dat als dit niet lukt, de provincie geen doorzettingsmacht heeft.

Bovendien vragen we ons af welke invulling wordt gegeven aan 'regionaal verband', ofwel welke 'regio's' als uitgangspunt worden genomen. We vragen de Minister 'regio's' nader te specificeren en daarbij acht te slaan op de noodzaak van harmonisatie van regionale grenzen. Een sec evenredige verdeling kan onzes inziens afbreuk doen aan lokale initiatieven en mogelijkheden. We raden aan geen zuiver evenredige verdeling na te streven, maar op lokaal niveau te onderzoeken waar opvang nodig is en waar dat al mogelijk is, dichtbij huis en dichtbij het eigen netwerk. Kortom: onderzoek de bestaande praktijk en pas de feitelijke toewijzing van woningen daarop aan. Bovendien vragen we ons aan de hand van de tekst uit het wetsvoorstel en de toelichting af, in hoeverre sprake is geweest van afstemming met de andere departementen, zoals het Ministerie van VWS en het Ministerie van Sociale Zaken, waar het de invulling van 'regio's' betreft.

Onzes inziens zou gedegen afstemming ertoe leiden dat meer aandacht wordt besteed aan harmonisatie van regio's. Het onderhavige wetsvoorstel is sterk vanuit de volkshuisvesting ingegeven, maar een duurzame aanpak van de woningcrisis vanuit het perspectief van zorg en welzijn, vergt dat binnen deze sectoren wordt onderzocht hóe de grenzen zijn vormgegeven. Maatwerk per regio heeft de voorkeur. Een suggestie zou kunnen zijn harmonisatie van regiogrenzen met de regio's die zijn aangegeven in de zorgakkoorden. In ieder geval zouden we u willen suggereren afstemming te zoeken met de andere relevante departementen.

Overigens waarderen we de onderkenning in de toelichting dat niet iedere woningzoekende die onder een aangewezen urgentiecategorie valt, altijd urgentie dient te krijgen. Onder omstandigheden kan het zo zijn dat iemand die recht heeft op urgentie, hiervan geen gebruik hoeft te maken wegens alternatieve woonvoorzieningen, bijvoorbeeld via het eigen netwerk. We zijn dan ook benieuwd naar de bij ministeriële regeling nader uit te werken criteria voor de toepassing van de voorrangregeling van urgent woningzoekenden. Op de ruimte voor maatwerk die op deze plaats in het wetsvoorstel wordt gelaten, sluit het gedachtengoed van '[samenredzaamheid](#)' en '[de juiste zorg op de juiste plek](#)' aan, waarop verderop uitgebreider wordt ingegaan.

Integrale betrokkenheid zorgpartijen Wmo-beleidsplan

In het wetsvoorstel wordt tevens voorgesteld gemeenten te verplichten om bij het opstellen van het periodieke gemeentelijke Wmo-beleidsplan de zorg- en ondersteuningsbehoeften van de in het gemeentelijk huisvestingsprogramma aangewezen aandachtsgroepen, te betrekken. Daarnaast dienen gemeenten bij het opstellen van het Wmo-beleidsplan aan te geven hoe zij integrale dienstverlening voor deze groepen kunnen betrekken, middels samenwerking met zorgaanbieders en zorgkantoren, jeugdhulpaanbieders of gecertificeerde jeugdhulpinstellingen.

We steunen het voornemen om op gemeentelijk niveau meer aandacht te besteden aan het in kaart brengen van de zorg- en ondersteuningsbehoeften van aandachtsgroepen in relatie tot wonen. Ook achten we het raadzaam om in het beleidsplan aan te geven op welke wijze een gemeente voornemens is om integrale dienstverlening voor de aandachtsgroepen te betrekken. Echter, we zijn van mening dat hierin ook andere dan de hier genoemde partijen een rol dienen te spelen. Denk daarbij aan zorgcoöperaties en lokale ouder- en burgerinitiatieven, maar ook bijvoorbeeld de gemeentelijke Adviesraad Sociaal Domein. Deze organisaties weten welke behoeften onder de lokale aandachtsgroepen leven, welke mogelijkheden er op lokaal niveau al zijn om op die behoeften in te spelen en welke mogelijkheden gecreëerd dienen te worden.

Regie vanuit het Rijk

Het wetsvoorstel zet een aantal lijnen uit over regie vanuit Rijk, provincie en gemeente, maar blijft vaag over hoe dit in de praktijk gaat werken. Het instellen van formele instrumenten om regie te kunnen voeren, is nog geen antwoord op praktische dilemma's, zoals bijvoorbeeld het gebrek aan voldoende geschikte harde bouwlocaties. Wij roepen de Minister op om sturingsinstrumenten te ontwikkelen waarmee gemeenten zich actiever op de grondmarkt kunnen begeven. En wij roepen de gemeentelijke vastgoedbedrijven op om betaalbare woningbouw op haar eigen gronden mogelijk te maken.

Dit wetsvoorstel voert regie op het handelen van de overheid en woningcorporaties. Het voert echter geen regie op projectontwikkelaars en andere particuliere eigenaren die grond in eigendom hebben. Daarmee wordt een belangrijke oorzaak van de wooncrisis niet geadresseerd.

Verstevigen van de lokale prestatieafspraken

Wij vinden de term 'verstevigen' in dit wetsvoorstel niet aansluiten bij wat dit in de praktijk betekent. In onze optiek is namelijk geen sprake van het verstevigen van de lokale prestatieafspraken. In de MvT staat op p. 8: "*De uitvoering van het gemeentelijk volkshuisvestingsprogramma vindt zijn beslag in de lokale prestatieafspraken die worden gesloten tussen gemeenten, corporaties en huurdersorganisaties. Partijen zijn vrij in de vormgeving van de prestatieafspraken, maar de Nationale prestatieafspraken en de gemeentelijke volkshuisvestingsprogramma's vormen hiervoor de kaders.*"

De gemeente heeft een volkshuisvestingsprogramma vastgesteld en zit dan als één van de drie partijen in de lokale driehoek aan tafel met huurdersorganisaties en corporaties. In hoeverre is er nog ruimte voor eigen inbreng vanuit de huurders en de corporatie? Hoeveel beleidsruimte heeft een corporatie nog binnen 'naar redelijkheid bijdragen aan dit volkshuisvestelijk beleid'? In de MvT staat dat wordt 'voorgesteld' aan de gemeente om 'overleg te voeren met de woningcorporatie' in aanloop naar het vaststellen van het gemeentelijk volkshuisvestingsprogramma. Deze formulering is heel algemeen en heeft geen juridische status.

Betrokkenheid zorgaanbieders lokale prestatieafspraken

In het wetsvoorstel wordt voorgesteld om aan de Woningwet een artikel toe te voegen, op grond waarvan de gemeente naar eigen inzicht (zorg)aanbieders in de zin van de Wmo 2015, Wlz en Jeugdwet uitnodigt om deel te nemen aan het gesprek tussen gemeente, woningcorporaties en huurdersorganisaties over het maken van prestatieafspraken. De gemeente nodigt aanbieders uit voor zover zij volgens de gemeente nodig zijn voor het realiseren van de doelen uit het volkshuisvestingsprogramma.

Hoewel we de betrokkenheid van zorgpartijen bij het gemeentelijk volkshuisvestingsprogramma aanmoedigen, plaatsen we een aantal kanttekeningen bij de voorgenomen bepaling. Allereerst valt het ons op dat de bewoordingen 'naar eigen inzicht' en 'voor zover zij volgens de gemeente nodig zijn' een grote mate van beoordelingsvrijheid impliceren, die enerzijds wenselijk is met het oog op ruimte voor lokaal maatwerk, maar anderzijds onvoldoende garantie voor effectieve participatie biedt. Zo is ons niet duidelijk wat de exacte rol van zorgaanbieders bij het gesprek zal zijn en hoe bepaald wordt welke zorgaanbieders (en welke afvaardiging daarvan) bij het gesprek worden uitgenodigd. Om te voorkomen dat onder gemeenten een uiteenlopende mate van participatie wordt gerealiseerd, achten we het raadzaam dat meer duidelijkheid wordt gegeven omtrent het participatiebeleid. In dat kader achten we het tevens raadzaam duidelijkheid te scheppen over of en hoe wordt omgegaan met de (afwijkende) input van zorgaanbieders die niet worden uitgenodigd en welke gevolgen de gemaakte afspraken voor hen hebben.

Tot slot raden we ook op dit punt aan om niet alleen zorgaanbieders, maar ook andere lokale zorgpartijen zoals zorgcoöperaties, burger- en ouderinitiatieven en onafhankelijke adviesraden uit te nodigen. Deze organisaties kunnen aanvullend inzicht in de lokale voorzieningen en mogelijkheden bieden en tevens concreet maken welke behoeften onder de kwetsbare woningzoekenden leven.

Slotopmerking woonzorgbeleid

Oog voor de praktijk: samenredzaamheid en ruimte voor lokaal maatwerk

Vooropgesteld zij dat we ons scharen achter het voornemen om ervoor te zorgen dat kwetsbaren en ouderen zo snel mogelijk een gepaste woning vinden. Echter lijkt binnen het instrumentarium uit het wetsvoorstel geen rekening te zijn gehouden met de maatschappelijke opgave waar onze zorg voor staat en in groeiende mate voor zal staan.

We hebben immers te maken met een sterk verouderende bevolking die steeds minder mobiel wordt en kampt met een afnemend oriëntatievermogen wegens dementie en afnemende administratieve en digitale vaardigheden. Tegelijkertijd krimpen de steunsystemen van hen die ze het hardst nodig hebben. Dit komt doordat het aantal mantelzorgers terugloopt (families worden kleiner of verhuizen, traditionele vrijwilligersorganisaties krimpen - mede door vergrijzing). Vanuit duurzaamheidsoogpunt dient de wetgever niet alleen te kijken naar de toewijzingsmogelijkheden voor aandachtsgroepen, maar ook naar de bestaande voorzieningen in de omgeving, een aanwezige solide sociale basis en het bevorderen en uitbreiden van gemeenschapszin.

Bovendien vrezen we dat de 'top-down' benadering die uit het wetsvoorstel spreekt en die zich met name op sec het woongedeelte concentreert, in concurrentie kan treden met verschillende waardevolle initiatieven die zich in de samenleving ontwikkeld hebben en zich nog ontwikkelen, waarin een meer integrale aanpak van alle levensgebieden van kwetsbare woningzoekenden centraal staat. Het gaat hier om initiatieven van bijvoorbeeld Nederland Zorgt voor Elkaar (NLZVE), waarin lokale bewonersinitiatieven worden gestimuleerd en gewerkt wordt vanuit gemeenschapskracht. Een ander relevant initiatief is het recent aan het Zorginstituut aangeboden kompas 'Samen werken aan kwaliteit van bestaan', waarin het anticiperen op de diversiteit in wensen en behoeften voor een waardevol leven, centraal staat.

Lokale buurtinitiatieven, die gebaseerd zijn op samenredzaamheid, leiden ertoe dat met name ouderen- en maatschappelijke zorg steeds meer vanuit wijken en buurten wordt gerealiseerd. Deze initiatieven dienen onzes inziens het vertrekpunt te vormen voor de uitwerking van het woonbeleid. Van belang is onzes inziens tevens dat een wijk zich kan transformeren naar gelang de behoeften van de bewoners daarom vragen en dat binnen een wijk voldoende aandacht bestaat voor de verschillende welzijnscomponenten van (positieve) gezondheid. Ruimte voor lokaal maatwerk, een geïntegreerde langetermijnvisie waarin gezondheid én geluk vooropstaan en participatie vanuit aandachtsgroepen dienen de uitgangspunten te zijn. Voor wetgeving is hierbij louter een faciliterende en aanvullende rol weggelegd.

Met vriendelijke groet,

Voorzitters en directeuren VTW en NVTZ